

2. Onko tekijänoikeuden ja lähioikeuksien tiettyjen piirteiden yhdenmukaistamisesta tietoyhteiskunnassa 22 päivänä toukokuuta 2001 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2001/29/EY 4 artiklan 2 kohta esteenä sille, että jäsenvaltio säilyttää oikeuksien kansainvälisen sammumisen lainsäädännössään?

Kysymys numero 2 esitetään sen selvittämiseksi, voiko jäsenvaltio, joka kansallisten oikeudenhaltijoiden suojaamiseksi kilpailulta haluaa toivottua enemmän painottaa sananvapauden huomioonottamista ja sitä, että kulttuurituotteet ovat kansalaisten saatavilla, poiketa 4 artiklan 2 kohdasta.

(¹) EYVL L 167, 22.6.2001, s. 10.

Tribunale di Viterbon 2.11.2004 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö Antonello D'Antoniotta vastaan vireillä olevassa rikosasiassa

(Asia C-480/04)

(2005/C 31/15)

(Oikeudenkäyntikieli: italia)

Tribunale di Viterbo on pyytänyt 2.11.2004 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 17.11.2004, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua Antonello D'Antoniotta vastaan vireillä olevassa rikosasiassa seuraavaan kysymykseen:

Ovatko lain 401/89 4 §:n 1 ja 4a momentti sekä niitä seuraavat muutokset, joissa varataan vain italialaisille julkisen palvelun tarjoajille mutta ei ulkomaisille vedonvälittäjille oikeudenkäynnin kohteena olevan toiminnan harjoittaminen, yhteensopivia EY:n perustamissopimuksen 31, 86-43 ja 49 artiklan kanssa (¹)?

(¹) Tässä pitäisi todennäköisesti lukea: EY 31, EY 43, EY 49 ja EY 81–EY 86 artiklan kanssa.

Euroopan yhteisöjen komission 23.11.2004 Yhdistynyttä kuningaskuntaa vastaan nostama kanne

(Asia C-484/04)

(2005/C 31/16)

(Oikeudenkäyntikieli: englanti)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 23.11.2004 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Yhdistynyttä kuningaskuntaa vastaan. Kantajan asiamiehinä ovat Gérard Rozet ja Nicola Yerrell, prosessiosoite Luxemburgissa.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- 1) toteaa, että Yhdistynyt kuningaskunta ei ole noudattanut tietyistä työajan järjestämistä koskevista seikoista 23 päivänä marraskuuta 1993 annetun neuvoston direktiivin 93/104/EY (¹) 17 artiklan 1 kohdan ja EY 249 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se on soveltanut poikkeusta niihin työntekijöihin, joiden työajan pituutta ei osittain mitata tai määritellä ennalta tai jotka voivat itse päättää siitä, ja koska se ei ole toteuttanut riittäviä toimenpiteitä päivittäistä ja viikoittaista lepoaikaa koskevien oikeuksien toteuttamiseksi;
- 2) velvoittaa Yhdistyneen kuningaskunnan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Direktiivin 17 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun poikkeuksen soveltaminen

Direktiivin 17 artiklan 1 kohdassa annetaan jäsenvaltioille mahdollisuus poiketa tietyistä direktiivin artikloiden säännöksistä, kun kyseessä olevan toiminnan erityispiirteiden vuoksi työajan pituutta ei mitata tai määritellä ennalta tai työntekijät voivat itse päättää siitä.

Yhdistynyt kuningaskunta pani direktiivin täytäntöön kansallisessa oikeusjärjestyksessä vuoden 1998 työaika-asetuksella (Working Time Regulations 1998) (SI 1998/1833) (vuoden 1998 asetus). Tämän asetuksen 20 §:ään sisältyi alun perin viikoittaista enimmäistyöaikaa, yötyön pituutta, päivittäistä ja viikoittaista lepoaikaa ja lepotaukoja koskeviin säännöksiin liitetty poikkeus, joka laajalti heijasteli direktiivin 17 artiklan 1 kohdan sanamuotoa.

Vuoden 1999 työaika-asetuksen (Working Time Regulations 1998) (SI 1998/1833) 4 §:llä kuitenkin lisättiin vuoden 1998 asetuksen 20 §:ään uusi momentti, jossa säädetään seuraavaa:

"2) Silloin, kun osa työntekijän työajasta mitataan tai määritellään ennalta tai kun työntekijä ei voi itse päättää siitä, mutta kyseessä olevan toiminnan erityispiirteet ovat sellaiset, että työnantajan tätä vaatimatta työntekijä voi myös tehdä sellaista työtä, jonka pituutta ei mitata tai määritellä ennalta tai jonka pituudesta työntekijä voi itse päättää, asetuksen 4 §:n 1 ja 2 momenttia ja 6 §:n 1, 2 ja 7 momenttia sovelletaan vain siltä osin kuin hänen työnsä pituus mitataan tai määritellään ennalta tai työntekijä ei voi itse päättää siitä."

(Asetuksen 4 §:ssä säädetään viikoittaisesta enimmäistyöajasta ja 6 §:ssä säädetään yötyön pituudesta.)

Tällä muutoksella lisättiin niitä tapauksia koskeva lisäpoikkeus, joissa työntekijän työaika osittain mitataan tai määritellään ennalta tai joissa työntekijä voi osittain itse päättää siitä ja osittain ei. Tällaisissa tapauksissa viikoittaista työaikaa ja yötyötä koskevia säännöksiä sovelletaan ainoastaan siihen työntekijän tekemän työn osaan, joka mitataan tai määritellään ennalta tai josta hän ei voi itse päättää.

Komission mielestä asetuksen 20 §:n 2 momentilla ylitetään direktiivin 17 artiklan 1 kohdassa tarkoitettulle poikkeukselle asetetut rajat, joiden mukaan poikkeusta sovelletaan ainoastaan niihin työntekijöihin, joiden työaikaa ei kokonaisuudessaan mitata tai määritellä ennalta tai josta työntekijät voivat itse päättää.

Työntekijöiden lepoaikaa koskevien säännösten täytäntöönpano

Direktiivin 3 ja 5 artiklassa säädetään jokaisen työntekijän päivittäisistä ja viikoittaisista vähimmäislepoajoista. Vastaavat Yhdistyneen kuningaskunnan kansallisen lainsäädännön säännökset ovat vuoden 1998 asetuksen 10 ja 11 §:ssä. Kuitenkin kauppa- ja teollisuusministeriön (Department of Trade and Industry) tuottamassa, vuoden 1998 asetuksen täytäntöönpanoon liittyvissä virallisten suuntaviivojen 5 jaksossa (nimeltään "Tauot") todetaan, että:

"Työnantajien on varmistettava, että työntekijät voivat pitää lepotaukonsa, mutta heidän ei tarvitse varmistaa, että nämä todella lepäävät."

Toisin sanoen työnantaja opastetaan, että heidän ei tarvitse varmistaa, että työntekijät tosiasiaa käyttävät ja hyödyntävät ne lepoajat, joihin heillä on oikeus, vaan työnantajien on ainoastaan varmistettava, että työntekijälle, joka haluaa näin tehdä, ei aseteta sitä haittaavia esteitä. Komission mielestä suuntaviivoissa siten selvästi suhtaudutaan hyväksyen ja kannustetaan sellaiseen käytäntöön, joka ei täytä direktiivin vaatimuksia.

Jäsenyysveloitteiden noudattamatta jättäminen – Tietyistä työajan järjestämisestä koskevista seikoista 23 päivänä marraskuuta 1993 annetun neuvoston direktiivin 93/104/EY (EYVL L 307, s. 18) 17 artiklan 1 kohdan rikkominen – Poikkeuksen soveltamisala – Lepoaikoja koskevien säännösten täytäntöönpano.

(¹) EYVL L 307, 13.12.1993, s. 18.

Euroopan yhteisöjen komission 25.11.2004 Italian tasavaltaa vastaan nostama kanne

(Asia C-485/04)

(2005/C 31/17)

(Oikeudenkäyntikieli: italia)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 25.11.2004 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Italian tasavaltaa vastaan. Kantajan asiamiehinä ovat G. Valero Jordana ja D. Recchia.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

— toteaa, että Italian tasavalta ei ole noudattanut bensiinin ja dieselpolttoaineiden laadusta annetun direktiivin 98/70/EY (¹) muuttamisesta 3 päivänä maaliskuuta 2003 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2003/17/EY (²) 2 artiklan mukaisia veloitteitaan, koska se ei ole antanut kyseisen direktiivin noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä, tai joka tapauksessa koska se ei ole ilmoittanut näistä toimenpiteistä komissiolle;

— velvoittaa Italian tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Direktiivin täytäntöönpanolle varattu määräaika päättyi 30.6.2003.

(¹) EYVL L 350, 28.12.1998, s. 58.

(²) EUVL L 76, 22.3.2003, s. 10.